

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Trei Ierarhi.

P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie poartă numele ierarhului Grigorie, care a păstorit biserica lui Cristos în vremuri extrem de grele, când vrăjmașii religiei creștine voiau să distrugă învățăturile evanghelice.

Aproape sub povara unor vremuri și împrejurări similare, se urcă în jilțul episcopiei noastre P. S. Sa Episcopul Grigorie, când indiferentismul religios și sectele trufase, își pun în aplicare forțele desnădăjduite, pentru a distruge grandioasele idei creștine, la lumina căror a crescut și a biruit biserica și neamul nostru.

Munca fără preget și ostenețele ce depune P. S. Sa pentru spulberarea sectelor și fortificarea simțului religios, L-au făcut stimat și venerat de toți cei ce-L cunosc. Acest fapt s'a observat mai cu temei în ziua de trei ierarhi, când P. S. Sa și-a prăznuit ziua onomastică, și când Reședința episcopescă a fost un adevărat pelerinaj.

La oarele 9 s'a oficiat sf. liturghie în bis. catedrală de I. P. C. părintele Arhim. Dr. I. Suci, secondat de preotul Codreanu și diaconii Lavru și Măcinic.

După Sf. liturghie publicul s'a îndreptat spre Reședința episcopescă. Saloanele de aici s'au dovedit prea înguste pentru a cuprinde publicul mare, care venise să-și arate simpatia față de P. S. Sa Arhiepiscopul Grigorie.

Intre cei prezenți am observat pe: d. V. Goldiș fost Ministru, gen. Iovanovici, general Vișoreanu, Dr. Marșeu prefectul județului, Dr. Lazar subprefect, colonelii: Georgescu, Manafu, chestorul poliției Dr. Moga, rectorul Dr. T. Botiș, Arhimandritul Morușca și Dr. Suci, consilierii eparhiali: Păcățean, Dr. Ciuhandu, Muscan, Stana, apoi păr. Olariu, Părvu, Draia etc. Protopopii Dr. Cioroian, S. Seculin

Dr. N. Popovici, Dr. Gh. Popovici, profesorii Școlii Normale de băieți, A. Crișan dir. liceului „M. Nicoară“, Dna L. Crișan și ds. A. Cornea ca reprezentante a Soc. naționale ortodoxe a femeilor române, Cons. orașenesc Popa, Dr. Coțolu și Dr. Pescariu; reprezentanții Șc. de ucenici, dl I. Olariu președ. corporațiunii industriașilor, dnii Orădan și Savonescu ca reprez. al organizației tineretului industriaș, a cărei patron este P. S. Sa, apoi reprezentanții studenților în teologie și alți.

Când s'a prezentat P. S. Sa în fața publicului, a luat cuvântul rectorul Acad. teologice Dr. T. Botiș care a spus cam următoarele:

În numele membrilor dela Cons. eparhial, a corp. prof. dela Acad. teologică și Școala normală, a reprezentanților parohiei centrale din Arad, am prilejul fericit, Preasfințite, de a Vă prezenta felicitările, urări de bine, omagiile, și sentimentele de alpinie și venerațiune.

Biserica sărbătorește azi amintirea celor 3 ierarhi, cari sunt întruparea idealurilor creștine în veacurile zbuclumate ale creștinismului. În veacul al IV-lea când acești luceferi străluciau pe firmamentul ortodoxiei, păgânismul și raționalismul făceau cele mai desperate eforturi ca să învingă principiile evangheliei lui Cristos.

Biserica creștină condusă de cei trei ierarhi iese biruitoare.

Acești mari ierarhi ne-au învățat că creștinismul învinge și progresează nu numai prin știință și literatură, ci mai presus de toate prin credință și viață neprihănită,

P. S. Voastră, ați ajuns pe scaunul glorios al vrednicilor înaintași ai P. S. Voastre, unde ați adus duh nou de premenire și suflet curat în activitatea fecundă ce desvoltați cu cuvântul și cu scrisul, pentru regenerarea eparhiei.

Noi cei ce suntem mai aproape de P. S. Voastră, știm să apreciem mai cu satisfacție

străduințele rodnice ale P. S. Voastre.

Vă încunjurăm cu multă dragoste și iubire, rugăm pe bunul D-zeu să vă ajute să îndepliniți întocmai programul vast ce Vi l'ați fixat să-l realizați.

După aceasta P. S. Sa într'o cuvântare scurtă a mulțumit părintelui Dr. Botiș și celor prezenți pentru urările de bine. O redăm în rezumat:

Prea Cucernice Părinte Rector,

Prea Cucernici Părinți,

Domnilor,

Adânc emoționat de cuvintele ce mi-s'au adresat, țin să Vă mulțumesc pentru toate cele cuprinse în ele.

Atunci, când am fost pătruns de lumina celor promise, am fost pătruns și de schinteia dumnezească. Am fost pătruns de credința că nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Sunt convins că această credință mă va ajuta să cârmuesc aceasta de Dzeu binecuvântată eparhie pe calea mântuirii, spre binele ei și al Patriei.

În această zi rog pe bunul Dzeu și pe Dvoastră să mă ajutați ca să pot îndeplini apostolatul faptelor. Cei trei erarhi, a căror zi o sărbătorim azi, — au fost cei mai străluciți luceferi în drumul greu al apostolatului faptelor și aceștia îmi vor da pildă vie în calea ce mi-am propus să urmez. Eu numai cu ajutorul lui Dzeu și al Dvoastre voi putea îndeplini acest apostolat și doresc să-l întrupez nu numai cu vorba ci și cu fapte.

Spiritul vremii de azi reclamă fapte și noi trebuie să ne organizăm pe planul acestui spirit. Gândesc să întruchiez o organizație solidă de instituții creștinești, unde nu numai sufletul dar și trupurile celor suferinzi să aflu alinare. Aceste instituții însă nu se pot realiza decât numai prin organizare temeinică. Organizarea oricărei acțiuni a fost și va rămâne chezașia realizării ei și făgăduesc de azi înainte să lupt și prin aceste mijloace spre a realiza binele ce-l urmărește Biserica noastră.

Mulțumindu-Vă pentru atenția ce Mi-ați arătat cu această ocazie, implor binecuvântarea Tatălui ceresc asupra Dvoastră.

După această cuvântare s'a servit celor prezenți un bufet gustos în saloanele reședinței.

Misiunile religioase pentru popor

de Arhim. P. Morușca

(Continuare.)

II.

Pocăința.

Cu cât mai vie ni este conștiința păcatului, cu atât mai mare trebuie să ne fie grija împăcării cu Dumnezeu, pîntr'o adevărată pocăință.

Pocăința e al doilea botez pentru renașterea și înnoirea sufletului, pe cari le lucrează.

O baie duhovnicească este, în care ne spălăm, ne curățim de toată uriciunea păcatului, dupăcum prin sf. Taină a botezului ne spălăm de păcatul strămoșesc și de tot păcatul. Nu ne arătăm între oameni cu fața și mâini nespălate, măcar odată în zi ne spălăm, pentru curățenia trupului.

Dar păcatul murdărește mult mai rău și trup și suflet. Cum putem sta în fața lui Dumnezeu plini de urâciune, căci privirea Lui e mult mai pătrunzătoare, decât a oamenilor? Cum să nu ne rușinăm mai mult de Domnul și de fața îngerilor Lui?

Iată acum la îndemână baba pocăinții, spre curățire. După ființa, scopul și lucrarea sf. Taine, e minunată și binefăcătoare; e mijlocul de refacere a vieții sufletești, zdruncinată prin păcat. E luntrea de scăpare, în caz de naufragiu. Fără pocăință nu ajungi malul împărăției cerești, te cufunzi, te îneci, în adâncul osândeii de veci.

Ca și botezul, Taina sf. a pocăinții a fost așezată de Domnul însuși. „Pocăiți-vă.. (Mt. 4. 18) a început Domnul a propovădui. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Mc. 1, 15.) Pocăiți-vă... continuă sf. Petru (Fapte 2, 38).

Pe cei ce primeau propovăduirea Domnului și arătau căință sinceră, Hristos îi ierta, (Lc. 7. 48; Mc. 2, 5.) căci putere avea (v. 10). Și ca să nu ne lipsească nici pe noi, cei de acum, și pe cei din toate vremurile, a trecut această putere a iertării asupra Apostolilor și prin ei asupra urmașilor: episcopi și preoți: „Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ” (Mt. 28. 18) Luați Duh sf. cărora veți ierta păcatele se vor ierta lor” (Io. 20. 22; M. 18. 18).

Dar ca să poți avea parte de iertare și deslegare de păcate, prin mijlocirea preotului-duhovnic, mai întâi, tu creștine, trebuie să iei seama vieții tale cu deamăruntul. Cea dintâi cerință a pocăinții este *examinarea conștiinții*, adică amintirea păcatelor, dela cea din urmă mărturisire, ori din toată viața, spre a le cunoaște greutatea și răutatea și numărul. Nu ajunge să-ți zici — și la vreme tot așa să spui înaintea duhovnicului — aceasta am săvârșit-o „adeseori”, ceea „câteodată”; ori să te amăgești cu de acestea: „n'am furat, n'am omorât, n'am dat foc, casa nimănui n'am stricat..” și

să închei — dacă nu găsești în viața ta grozăvii de acestea — „și altceva n'am făcut.“ Nu ce n'ai făcut te întreabă Dumnezeu, ci ce rău ai făcut, ce păcat ai săvârșit, de câteori pe zi, pe săptămână, pe lună, într'un an.

Trebue să-ți reamintești împrejurările între cari ai săvârșit un păcat, locul, persoanele cu cari ai stat în legătură; pricinile cari te-au îndemnat, creaturile pe cari le-ai asuprit; părtașia la păcatul altuia, prin tăcere, prin sprijinire, ascunzându-l, ori fiind împreună făptaș. Ce ai greșit cu gândul, cu vorba, nu numai cu fapta? Ce ispită te cearcă mai des, ce patimă te stăpânește mai mult? Aici trebue să dai lupta mai aprigă asupra răului; dacă ai doborât cetatea vrășmașului diavol, ai smuls rădăcina și a altor răutăți. Generalul-comandant se îndreaptă spre cetatea dușmanului, căci e cheia, punctul strategic, cu el cade în mâna lui ținutul întreg. Ce ai întrelăsat de a împlini din datoriile către Dumnezeu pentru cinstirea Lui, către Biserică, neascultând de poruncile ei și lipsind dela st. slujbe; ce n'ai împlinit din datoriile către mai mari, către semenii, către cei mai mici și supuși; de ai o diregătorie ce ai întrelăsat din datoriile slujbei tale? Ai și către tine însuși datorii, către trup și către suflet. Cum grijești de hrana, de haina și de sănătatea trupului, așa trebue să hrănești și viața sufletului, prin rugăciune de toate zilele, dimineața și seara, la mâncare și după masă, la plecarea la lucru și după săvârșirea lui. Viața întreagă a omului trebue să fie o rugăciune, ca văzându-te dreptii să nu poată zice: iată omul, carele, nu a pus pe Dumnezeu ajutor luiși. (Ps. 51. 5). Și sufletul ți-l îmbraci în haina de nuntă a virtușilor: a credinții, a nădejzii, a iubirii, a înțelepciunii, dreptății, cumpătării, înfrânării, a bărbăției, răbdării, stăruinții, a smereniei, dărniceii, curăției, blândeții, a sincerității, compătimirii, a binefacerii, a cinstirii bunului altuia, a dragostei chiar de dușmani?

Trebue să-ți dai seama de ți-ai făcut deplin cea din urmă mărturisire, de ai plinit canonul, de ai restituit averea, bunul înstrăinat, de ai îndreptat cinstea vălămată?

Așa, luându-ne seama, aflăm ce e strâmb în noi, ce e josnic și necuviincios, ce e zgronțuros în firea și colțuros în purtarea noastră.

Cunoașterea de noi înșine e cel mai de seamă lucru de viață. Cei vechi (Grecii) scriiau pe fruntarul templului zeilor păgâni: „Cunoaște-te pe tine însuși.“ Fără cunoaștere de sine nu este stăpânire de sine, nici pulere de a te călăuzi. Conducătorul trenului trebue să-și cunoască mașina și linia ferată, ca să știe unde să frâneze, la colțuri și pe povârniș. Nu poate fi îndreptare, fără cunoaștere de sine, că nu știi unde să pui pârghia, ca să ridici. Gospodarul cu minte își face mereu socoată, că altfel ajunge de răpă. Avocatul își face rândulăla printre hârtii, din vreme în vreme, ca să știe ce a împlinit și ce i-a rămas. Fără exami-

nare, medicul nu știe unde să pună mâna, să laie rana. Ranele astupate, fără să fie vindecate, dor mai rău, sunt mai primejdioase. Veninul trebue scos afară, putrezirea curățită, — altfel nu e vindecare.

Fără examinarea de tine, nu e nici dragoste către aproapele. Toată vina o arunci tot asupra altora, pe tine nu te faci răspunzător niciodată.

Și examinarea aceasta n'ar trebui să o faci numai acum, ci cât mai des. În toate zilele. Seara, înainte de a te da odihnei, să-ți treci pe dinaintea ochilor tot cursul zilei, cu făptuirile și întrelăsarile tale. Ce a fost bine și ce rău s'a petrecut, ce e de reținut și ce de încunjurat, de opril și de căil. Are cine să-ți spună, glasul conștiinții, glasul lui Dumnezeu din adâncul inimii tale. „De ce te-ai întristat și pentru ce s'a mâhnit fața ta? (Fac. 4. 6) a muștrat glasul Domnului pe Cain. Nu-i chin mai mare decât glasul acesta lăuntric, care îți impută și te acuză. Nu-i șarpe mai veninos, cușit mai tăios, dinți mai scrâșnitori decât glasul acesta, care face iadul omului pe pământ. Vinovatul are vecinică furtună în inimă, fuge fără să-l urmărească cineva. (Fac. 4. 14.)

Dacă prin examinarea conștiinții ai văzut cu ochiu ager, în bălăia luminii ce se pogoară de sus, toată mulțimea păcatelor și răutatea vieții tale, cum se vede pravul din casă în rază de soare, ce vine pe fereastră, trebue să-ți trezești în suflet părere de rău, căință adâncă. „Inima frântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi“. (Ps. 50. 18), „...nu vrea moartea păcătoșului...“ Fiul perdut prin căință a recâștigat milostivirea Tatălui.

Pe măsura recunoașterii vinovăției și a păcatelor se trezește în chip firesc și căința, de aceea nu-i nevoie de multă stăruință. E o durere sufletească, adeseori grea să te rupi cu inima de cele ce te-au înstrăinat de Dumnezeu, dar fără căință și părere de rău nu este mântuire. Și nu ajunge să spui duhovnicului, în scaunul mărturisirii, că-ți pare rău de păcate; vorba ta trebue să fie numai haina în care se îmbracă sâmbă-mântul lăuntric.

Alături de părerea de rău, trebue să prindă putere hotărârea, propusul ferm, de a nu mai păcătui, lăpdarea de relele dedări, ca de Satana la botez, ruperea oricăror legături neiertate și apropierea către Hristos zicându-ți: Cine mă va despărți de dragostea lui? (Rom. 8. 35.) Și având încredere, că toate le poți. (Filip 4. 13).

Numai înarmat cu adâncă părere de rău pentru păcatele recunoscute și cu nestrămutată hotărâre de a nu mai păcătui, se cade să pășești spre scaunul mărturisirii, în fața duhovnicului.

Mărturisirea păcatelor de bună seamă, e o mare jertfă de umilire și disprețuire de tine însuși. Să vii însuși, să spui pe față și deschis tot ce ai ascuns până acum cu grije dinsintea oamenilor. Dar altfel nu se poate. „Celce acopere necurăția sa... (Pilde 28, 13).

Dacă nu ți-a fost rușine să faci păcatul, te rușinezi acum numai să-l spui? Să te doară inima de răul ce ai făcut, să nu ți-se strângă inima, că trebuie să-l mărturisești. Dacă îți dai seama de binefacerile mărturisirii o vei prețui, iubi și îndeplini (IV. Imp. 5, 12-14).

Fără să te arăți preotului (Lc. 5. 14) nu te poți curăți de lepra păcatelor. Trebuie să te duci la el, să-i ceri să-și lînă mîna, să o atingă de capul tău, (Mt. 8. 4.) să spună cuvînt de deslegare, ca să se însă-nătoșeze sufletul tău.

„Mărturisiți-vă Domnului că este bun. (Ps. 135. 1)“ „Mărturisiți-vă unul altuia păcatele...“ Sfăluște sf. Apostol Iacob (C. 5. 16) Și creștinii veacurilor dintîi făceau pocăință publică, ca plîngători la ușa biserici, ascultători de afară, în genunchi, ori stînd, după măsura vinovăției, și petreceau îndelungat în post și priveghere. Cînd credința era mai vie și râvna mai puternică, pocăința era mai aspră. Ani de-a rândul așteptau tîgîrîndu-se pentru a dobîndi iertarea.

Azi nu ți-se cere să te pui în gura oamenilor cu faptele tale, că prea mulți sunt răi printre ei. Dar cu atît mai mult, înaintea preotului, spovedania ta trebuie să fie deplină și sinceră, fără lăinuire, cu toată încrederea.

Adevărat, de scaunul mărturisirii trebuie să te apropii cu sfială, căci te înfățișezi înaintea lui Hristos, de față în chip nevăzută, dar nu cu frică și tremurînd, nu de silă, ci cu dorire și cu bucuria nădejzii de a te împărtăși de tîmăduirea boalei păcatelor tale.

Scaunul mărturisirii e scaun de judecată. Ca un judecător al faptelor tale stă aici duhovnicul. Dar nu ca la judecata civilă (lumească), aspru și neiertător, gafa de a te face de rușine, ci blînd și cu bunătatea lui Hristos te primește. Aici nu sunt mărturii nici pârâș. Tu însuși trebuie să fii acuzator asupra ta însuși zicîndu-ți cu psalmistul: „mărturisi-voi asupra mea fărădelegea mea Domnului“ (31. 6). Totul se petrece aici în taină, fără imputare, ci cu prietenie, cu dragoste iertătoare; în loc de muștrare, cuvîntul judecătorului duhovnicesc e mîngăiere, alinare, întărire, sfat de îndreptare, ca să poți pleca ușurat, înobilat, dela judecata la care tu te-ai adus, potrivit cuvîntului apostolesc: de ne vom judeca pe noi singuri, nu ne vom osîndi (I Cor. 11, 13).

Nu te aduce nimeni cu sila, între baionele, cu escortă; nu te așteptă lemnita, glonț ori șireang, nici pată pe cîntea și fruntea ta... Dar nici nu are ce te opri să nu vii, să nu te apropii, de cumva numai nu-ți pune piedică frica de a te îndrepta, teama de a-ți schimba viața rea de pînă aci.

Dacă te-ai hotărât la aceasta de buna ta voie, atunci pășește spre duhovnic cu încredere. Nu socoti că este om și el, căci mărturisirea ta se face înaintea lui Hristos; preotul e numai locuitor, mijlocitor. Și păcatele și slăbiciunile lui nu împiedecă pogorîrea darului dumnezeesc asupra celui ce se mărturisește. Spo-

vedania ta însă trebuie să fie deplină, fără ascunzîșuri și lăinuiri. Iertare nu poți avea decît de păcatele mărturisești, numai asupra acestora poate da deslegare preotul. Recunoașterea păcatelor poate aduce iertare. Copilul care a greșit, spunîndu-și fapta, e iertat de părinți, tînuindu-se e pedepsit. Petru tot ce a-i lăinui, rămîne să fii osîndit în ziua judecării, cînd nu mai e vreme de cîință.

De vrei să ai liniștea, că ai făcut o bună spovedanie, caută să dai răspuns, dacă ai ieșit, la aceste întrebări: ai avut gîndul să mărturisești tot, fără a tăinui ceva? Ai ascuns ceva pentru care conștiința i-ți face impulare? Și ai fost liniștit, măcar o vreme scurtă, după mărturisire, avînd pace și mulțumire? De ai uitat ceva de seamă nu te turbura, vei mărturisi cu cel mai apropiat prilej.

Să nu fi neliniștit chiar dacă acum, la spovedanie, nu vei fi deslegat, ca să te poți împărtăși cu sf. Cuminecătură. Pînă te găsești în stare de păcat, și nu te poți desface, nu poți avea deslegare. Ceice viețuesc în căsnicie nelegiuită, nu pot fi deslegați pînă nu-și desfac ei legătura păcătoasă; nici cei ce nu vor să dea înapoi, în vre-un fel, bunul străin. Și cîte altele.

Folosul mare al mărturisirii, al pocăinții, e împăcarea cu Dumnezeu, pacea și liniștea ce se poartă în inima sfîșiată de remușcările conștiinții. Cum trupul nu suferă veninul, nu mistue o mîncare rea și, pînă nu o dă afară, n'are pace, așa sufletul n'are hodie pînă nu se ușurează de remușcări. De aceea se duc criminalii, pe cari nu i-a putut descoperi nimeni, singuri să-și desvălească fapta, ca să scape de chinul lipsei de pace.

Pentru ori cine pocăința e școala cunoașterii de sine, leac împotriva mîndriei și a nesupunerii, din cari purced mai toate răutățile lumii. Prin umilirea din spovedanie și plecarea spre ascultarea duhovnicului mîndria se frînge. Cel ce se mărturisește e ținut să-și rînduiască daraverile cu oamenii: să restituie bunul străin, să împace dușmăniile, să îndrepte smintelile să depărteze cunoștințele păcătoase. Pentru familie: îndeamnă la împlinirea datoriilor, inspiră credincioșie între soți, dragostea, răbdarea... apără nevinovăția pruncilor. În viața deobște: direcțiilor le însuflă dreptate, supușilor credință și ascultare și tuturor respect de legi.

Atâtea foloase duhovnicești îmbiindu-ne adevărata pocăință nu se poate să nu vă simțiți îndemnați a vă frînge inimile și a vă mărturisi deplin toate păcatele. Dar pocăința nu poate sfârși cu spovedania și nici dacă te-ai împărtășit. Stăruința în duh de pocăință trebuie să rămîna, căci firea îi stă împotriva, nu vrea jertfelnicie și înfrînare. Canonul ce-l primești dela duhovnic acest înțeles îl are: să te sprijinească în exercitarea duhului de pocăință.

În două chipuri ne ținem în acest duh. De o parte purtînd cu răbdare ceea ni este neplăcut, amar, a-supritor: boale, dureri, ispite, asprime dela oameni,

dela superiori, greul vieții, ori ce nemulțumire, respingere, batjocorire... Aceasta e crucea vieții, ce trebuie purtată cu răbdare, fără cârlire, ca să ne fie spre mântuire; și bucuos înșine trebuie să o căutăm, ca să răspundem chemării lui Hristos: „Celce vrea să vină după mine... să-și ia crucea sa.”

De altă parte e pocăința activă (lucrătoare); prin post, rugăciune, priveghere și înfrânare, prin schimbarea și îndreptarea vieții. (Zahaiu). Intru ce-și va îndrepta omul calea sa... (Ps. 118. 9).

Păstrați-vă în acest duh de pocăința lucrătoare, măcar în aceste zile, cât harul lui Dumnezeu plutește aproape, gata să se pogoare în sufletul vostru, ca să vă sfințească și să vă mântuiască.

Și smerindu-vă, vă rugați adeseori: Mluște-mă Dumnezeule... (Ps. 50. 1—8.)

Ps. La molitva pentru mărturisirea femeilor, urmând îndată, se poate renunța la o nouă alocație. O.i se va alege timpul Hananiencei, ca mamă, a Samaritanice ca soție. La bărbați însă, se va analiza căderea și pocăința sf. Ap. Petru; la feciori: Fiul pierdut, și la fete: pocăința Mariei Magdalena.

Tragedia bisericii rusești.

Ziarele și descrierile călătorilor ne aduc zilnic vești îngrozitoare despre soarta poporului din Rusia, dar nici o știre nu este mai înspăimântătoare decât cele ce se refer la biserica dominantă și cândva atât de puternică a Rusiei. Cine nu-și aduce aminte din istoria bisericească, cum biserica Rusiei vreme îndelungată proteja nu numai viața religioasă dar și drepturile politice ale ortodocșilor din întreg orientul. Și azi, această biserică mare și strălucită odin oară este umilită până la pământ.

Locașurile Domnului arhifrumoase și impozante din Rusia azi sunt prefăcute în cinematografe pentru plebea ușuratică.

Slujba D-zeească și evlavia creștină considerate ca crime de stat.

Mănăstirile despoiate de toate podoabele lor sfinte în aur și argint.

Dumineca și sărbătorile sunt șterse din calendarul bolșevic. Toată oficialitatea Rusiei a pornit o goană contra bisericii ortodoxe ca Nero cel nebun de pe vremuri.

Și poporul rusesc numeros, mare și gros privește cum niște căpcăuni cu puterea la soate le necinstesc bisericile și i-și bat joc de sentimentele lor religioase, manifestate totdeauna cu atâta evlavie externă!

Este ceva extrem de tragic în soarta bisericii creștine, dar îndeosebi în soarta bise-

ricii ortodoxe de acolo. Cum a putut și cum poate acest popor rusesc, a cărui faimă de popor religios s'a răspândit în toată lumea, să suporte batjocura cruntă a credinței și a bisericii sale.

Se pleacă acest popor în fața forței brute? fiindcă nu poate face altceva? Au murit pentru totdeauna sentimentele lui religioase? Dar persecuțiile cele mai crunte cari s'au îndreptat contra creștinismului l-au ajutat, l-au întărit și l-au făcut și mai strălucitor decât a fost.

Persecuțiile contra bisericii rusești nu veni dinafară, ci dinăuntru, din aberațiile sufletului rusesc.

Cine a văzut și a cunoscut studenții ruși pe la diferitele universități, poate să-și explice întrucâtva tragedia bisericii rusești.

Acești tineri veniți din toate colțurile Rusiei la centrele de cultură din Apus cu puține excepțiuni aveau acelaș tip, oameni cu fizic de atleți dar visători ca niște copii și buimăciți de diferitele teorii sociale.

Toți aveau credința într'un anumit *mehanism social* uitându-și istoria și patria lor. Ei nu dela o muncă cuminte, stăruitoare și sistematică așteptau mântuirea neamului lor, ci dela forme, dela sisteme, pe cari credeau că le găsesc în cărțile Apusului.

Ca ce conta în sufletul acestor viitori intelectuali și conducători ai poporului idealul religios, se vede din literatura rusească.

Vecinic aceeași temă, *mizeria socială* era cântată pe toate corzile, deși această mizerie socială nu era o cauză ci un efect al sufletului rusesc somnuros și îmbetat de teoriile sociale ale Apusului.

Fiecare rus mic sau mare se ținea ori dorea să devină un mic mântuitor social. Glasul marelui preot rusesc Petrow pare că în toate operile sale admirabile era un protest energic contra acestei rătăcirii a sufletului rusesc, cerând ca în locul teoriilor sociale să se întroneze duhul evangheliei lui Hristos în sufletele rusești.

Scriitorul basarabean Leon Donici în romanul său „Noul seminar” desvăluie o atmosferă foarte tristă a seminariilor rusești în cari creșteau preoții dela țară. Și aici găsim, după numitul scriitor, aceeași somnolență, aceeași viață trândavă și visătoare, aceeași pescuire în apele turburi ale diferitelor teorii sociale.

Biserica creștină în Rusia, care azi se zbate în cele mai cumplite mizerii, în intelectuali nu poate găsi sprijin.

Dar dacă nu-l poate găsi sus între intelectuali ei, cuprinși și roșiți de deviza că un

popor nu i-și poate găsi mântuirea decât într'un anumit mehanism social, mai puțin îl poate afla în straturile poporului de jos.

Și în vremuri de pace biserica creștină a Rusiei era roasă de mulțimea sectelor celor mai curioase. O dovadă că poporul de jos, lipsit de orice cultură, era ademenit și în stânga și în dreapta de sectarii orbi, cari făgăduiau sarea și marea numai ca să-i poată rupe dela sânul bisericii.

Fond religios nu dădea nici o sectă, ci formă religioasă. Și dacă intelectualii s'au lăsat târși de forme, de lucruri externe, cu atât mai vărtos au făcut acest lucru mujicii de jos fără școală și fără nici o cultură.

Cum nu au înțeles iudovii de odinioară pe Dl nostru Isus Hristos, care cerea prefacerea inimii omeneșu, ci căutau vecinic împărțiri pământești, exact așa a făcut și poporul rusesc, vecinic a curăpt partea din afară a blidului, lăsând nebagată în seamă partea lui dinlăuntru.

Atâta e cert că biserica rusească împreună cu poporul său i-și ispășește păcatele.

Clerul rusesc, afară de personalitățile lui marcante, a fost lăsat în plata Domnului. O brumă de cultură l-a deosebit de mujic ca apoi să se asimileze complet cu el. Și rezultatul neglijenței creșterii clerului așa cum trebuie crescut pe toată fața pământului, azi i-și arată roadele îmbelșugate în tragedia bisericii rusești.

Cu'n cler bine crescut și bine format biserica Rusiei, în ciuda tuturor persecuțiilor și a vărsărilor de sânge, nu ajungea unde a ajuns azi.

Tragedia bisericii rusești este un memento pentru toate bisericile creștine.

Educația clerului este piatra unghiulară pe care zace o biserică. Clerul și armata unui popor trebuie să fie la înălțimea timpului ca unii cu arma cea mai bună și alții cu sufletul cel mai bine pregătit să apere în orice vreme hotarele și inimile.

Și iată de ce. În frunța omenească lucră încontinuu răul și dacă nu ai mișcat și nu ai susținut și binele care să-l dezarmeze atunci viața merge spre pantă în jos.

Tragedia bisericii rusești ne strigă tuturor în urechi adevărul. La o parte cu toate preocupările și mai întâi vă creșteți un cler model și atunci nu aveți teamă, numai de D-zeu.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop.

Misiunea din Crocna și Holt.

În 15 Decembrie 1929 s'a ținut o misiune religioasă populară, foarte reușită în com. Crocna. În 14 Decembrie s'a slujit Vecernia în sobor, cu adâncă p etate. A predicat cu mult suflet pâr. Floarea din loșășel, misionar tractual. S'au mărturisit aproape 40 de persoane. Pentru împrejurările locale este o faptă remarcabilă și lăudabilă. Meritul revine desigur Prea On. domn protopresbiter Constantin Lazar, care personal conduce misiunile din tract, precum și părintelul S. Stănișan, care a pregătit ogorul sufletesc al credincioșilor.

În 15 s'a servit sf. Liturghie, pontificând Prea On. Domn prot. C. Lazar, având asistența preoților I. Florea, S. Stănișan și subsemnatul. La priceasnă predică foarte avântat pâr. prot. C. Lazar despre „Sf. Cuminecătură”. Cel mărturisit s'au împărțit. Domnii intelectuali din loc au excelat prin absență! Motive acceptabile și neacceptabile i-au reținut. Bunul nostru popor însă nu s'a sminit deloc. de vreme ce naștia știe, că la un car de învățătură, lipsește și o lingură de minte.

După terminarea sf. Liturghiei subsemnatul a ținut o prelegere religioasă populară „Despre Biblie și Sf. Tradiție”. S'a dovedit cu texte biblice și de Tradiție, că sectarii nu pot tălmăci adevărurile d-zeiești deoarece sunt unilaterali. Le lipsește Tradiția sf, fără de care nu se poate pricepe Biblia. Am fost ascultați cu atenție. Cu prilejul misiunii din Crocna au fost botezați 2 copilași ai Dui subnotar din loc Copilașul de 5 ani primind numele de botez Felician, iar fetița de 3 ani numele de Sofia. Botezul s'a săvârșit cu mult fast, în fața întregului popor dreptcredincios. Părinții botezaților sunt unitarieni-maghiari, din Ardeal. Au dat o frumoasă dovadă de loialitate față de țară și Biserica domoantă!

Nași au fost D-na Delia și dl I. Hălmăjan din Crocna, fruntași proprietari.

La ora 3 p. m. am cercetat comuna Holt. Vecernia s'a slujit în sobor, în fața mulțimii credincioșilor. S'a rostit o rugăciunea potrivită tuturor împrejurărilor de viață creștină. De încheiere subsemnatul a ținut o prelegere religioasă-populară despre faptul, că: „Nu oricine are dreptul să predice și să tălmăcească Biblia”. În comuna Holt botezul este în față. Reacțiunea inteligentă și oportună, are sorți de izbândă.

Terminând lucrarea duhovnicească din cele două localități ne-am îndreptat spre Gurahonț.

Misionarul.

Preotul și învățătorul la sate.

Iată doi urmași ai Apostolilor, cari au lucrat mereu în ogorul sufletesc al neamului nostru și au fost totdeauna trezi la glasul trâmbiței, când i-a chemat la datorie țara mamă.

Ei au știut, în trecutul istoric al poporului nostru să răspundă duiosului glas al patriei, prin eroicele lor fapte. Ei au pus umerii la făurirea scumpei noastre țări și cu toate că adesea au fost purtați între baionetele jandarmilor cu negre penen pâlărie, ei n'au pierdut prilejul de a se înrola cu mai mare îndârjire în lupta dusă pentru cauza națională. Ci în timpuri de grea cumpănă a neamului, au știut să țină totdeauna treaz poporul nostru românesc. Au știut să infiltrez tot ce a fost bun și românesc, în plânșele suflete a celor ce au fost subjugăți veacuri de-a rândul. Au știut să aprindă scântela drag stei de românism, care a făcut pe Valahli bătuți de urgia vremii, să tindă mereu spre unirea tuturor Românilor.

Iată că preotul și învățătorul au știut să-și poarte rolul lor, fiind designați în primul rând al frontului național și ei totdeauna s'au avântat spre primul destin.

Dacă noi, astăzi, am ajuns să ne bucurăm de munca lor rodnică, trebuie să prețuim și să păstrăm cu sfințenie ceea ce ei ne au câștigat. Să fim îngrijorați de ceea ce ne este încredințat; destinele patriei. Mai ales când vedem că în conștiința poporului nostru au pătruns influențe străine, ce-l duc pe căi greșite, spre desbinere.

Când concepția mântuirii sufletelor trebuie să lă avânt, atunci unii slabi de înger se lasă târați de străinul sectarism, părăsind credința și Legea lui Hristos, pășind pe urme greșite; atunci noi în fața acestor stări sociale, trebuie să fim îngrijorați de probleme active, prin cari să-l readucem pe rătăciți la lumină.

Modalitatea luptei îngrăbă trebuie să o găsim noi învățătorii și preoții satelor, unde poporul suferă în mare parte de plaga sectarismului și unde înțeleg mai puțin religia.

„Religia își primește loviturile sale nu dela critica raționalistă, ci dela cei ce nu o înțeleg și totuși cred că îi servesc ei.” (G. Bota în „Religie și caracter.”)

Preotul ajutat de dascălul satului trebuie să stea deacurmezșul, pentru a înlătura umilința ce se grăbește spre noi.

Problema umilirii noastre trebuie să o privim față: când sate rom. și ort. sunt conduse de primari bapțiști, cari hărăzesc în taină sentimente străine de ceea ce e românesc, cari cu nimic nu au contribuit la făurirea națională, când un sectar fără străduința a ajuns să îmbrace umărul său cu falnicul trei color, sfințit cu sângele adevăratului creștin și pentru care preoții și inv. românii au fost pângăriți. Când creștinul ortodox trebuie să-și plece capul înaintea sec. să-l cu-

nune, oare în loc de a-l da un sfat de îndrumare la adevărata cunună a lui Hristos, îi îndeamnă și-l convertește pe căi greșite.

Vai! am ajuns ca acei ce au fost gata totdeauna de luptă alături cu moartea, pentru câștigarea pământului strămoșesc, să supoarte mari umilinți și să stăpânească acei ce au boicotat scumpul nostru naționalism; cari și-au vândut ce au avut mai scump și drag, pentru a fi protejați sub era maghiară.

Aceste fapte ce dau prilej sectarismului și propagandei străine, trebuie să ne preocupe.

„Confesionalismul trebuie lovit din față, căci este dăunător și creștinismului și neamului. A lupta contra confesionalismului înseamnă a distruge coaja de rugină medievală și a elibera religia vie a lui Hristos. Înseamnă a distruge o cetate a ambiției proaste și a urei.” (G. Bota în „Religie și Caracter.”)

Lupta contra sectarismului are mare efect în progresul neamului.

Românismul trebuie vindecat de pata primejdiei ce-l întunecă.

Idéile de libertate și egalitate ce ar putea să se strecoare în poporul dela țară în mare parte le înțelege greșit; primejdia lor se vede în Rusia.

Ura țaranilor față de orașenii intelectuali, ce se străduiesc pentru un viitor falnic al țării noastre și al nostru, trebuie înlăturată. Deasemenea ocazia ce o dă politica de partid acestor sentimente de ură, trebuie înlăturată.

Iată cât-va aspecte ce reprezintă o primejdie. Iar noi reprezentanții dela sate a culturii, ce avem de făcut?

Preotul alături cu învățătorul trebuie să-și întărească credincioșii lor cât mai mult în credința noastră adevărată ortodoxă, infuzând în sufletele lor sentimente morale, cari să nu fie lipsite de fapte vrednice de laudă și răsplata judecării de pe urmă.

Învățătorul trebuie să ajute preotul în străduințele lui; prin cor bisericesc, societăți culturale și de binefacere, prin cari putem unifica sufletele țaranilor noștri, aprinzându-le sentimente de iubire și dragoste față unul de altul. Cu astfel de turmă împăcată, păstorii ei pot trece cu ea la fapte, ce vor atrage atenția rătăciților, cari se vor reintoarce și ei. Iar preotul și învățătorul și-au câștigat simpatia satului, care simpatie are un rol covârșitor în munca lor apostolească.

Iubirea este o forță. Este poruncită de Dumnezeu.

„Să iubești pe vecinul tău ca însuși pe tine” (Matei 19:19)

Iubirea este și împlinirea legii. Rom. 13:8 - 10 Gal. 5:14 Când preotul și învățătorul aceluiaș sat au ajuns să însușească în sufletele credincioșilor, iubirea de aproape și cea față de Dumnezeu, care este mai presus de toate, atunci ei au prins în mâni frânele și destinele ce le sunt încredințate.

Făuritorii de suflete românești nu trebuie să se arunce în politica de partid: ei își au rolul lor bine definit în politica națională, sunt chemați să facă adevărată politica românească. Departe să lase interesele lor personale și să-și pună faptele în favorul scumpei noastre patrii. Toate să fie spre lauda și mărirea lui Dumnezeu: numai prin Hristos putem ajunge la biruință.

„Rămâniți întru Mine și eu întru voi. Precum viața nu poate să aducă roadă din sine singură de nu va rămâne în buciom, așa nici voi de nu veți rămâne întru Mine”, astfel ne grăește Sf. Evangh.

Datorile avem să lucrăm sistematic în mijlocul poporul nostru. Să fim exemplu înaintea poporul nostru, exemple vii să punem înaintea lui: să fim buni, blânzi, morali, viața ce Dumnezeu ne-o dă s'o petrecem în sfințenie, numai astfel vom putea să ajungem la țel.

Dacă înaintașii noștri au fost la datorile, cu atât mai mult noi cei de astăzi suntem datorii să stăm la culmea chemării noastre. Să ridicăm Biserica și Școala prin muncă rodnică, să facem din ele adevărate focare de cultură și lumină, de unde suflete însătoșate să se împărtășească.

Prima cerință de consolie
Cere a patriei unire,
In inimă și simțire.

(Pop Romul).

Să trezim conștiința morală a poporul nostru; lumină caldă să dăm sufletelor, pentru a putea îmbrățișa religia vie, către care noi trebuie să tindem, spre binele nostru și fericirea neamului.

Gornistul
din Vânători (Vădaș)

Din propaganda sectarilor.

„Ca ciupercile după ploaie se nasc sectele religioase în timpul nostru”. Este afirmația lor proprie, convingându-se și acești rătăciți, cari volesc să încerce marea cu degetul, despre realitatea adevărului unic, descoperit de Mântuitorul Cristos și predat bisericii sale spre propovăduire. Dar cum interesul material planează peste toate acțiunile cosmopolite ale sectarilor e puțin natural în chestiune, privind se înțelege lucrurile prin prisma unui „Kelemen” sau „Ștarmaier”, ori alți. Chestiunea se amplifică însă, îmbrăcând halna doșului, am putea zice național, când statul nostru cunoscând ignoranța populației dela sate, a cărui explicație o putem găsi în arhivele diferitelor județe, unde se mai păstrează ca amintiri diferitele legi de stărpire a tot ce-l românesc, dă libertate deplină acestor comercianți omorători de suflete. Ne-am întrebat

și ne întrebăm și acum, profită Statul nostru din „misiunile” în ungurește ale fratelui adventist de ziua șaptea Kelemen”. Și nu este singur acest om, care în limba ungurească, în plină libertate predică între poporul român dela sate, spre binele nostru. Și toate aceste în al 11-lea an dela făurirea României-Marî. — Niciodată! Cu frunțile ridicate afirmăm aceasta, ci spre încuibarea în sufletul simplu al țăranului, a tuturor ideilor „revizioniste”, cari în mod unic se nasc în „dieta” dela Budapesta cea nedreptățită de tratatele încheiate pe urma războiului mondial. Nu mi-l scopul în articolul de față să vorhesc despre pericolul recunoscut al sectelor. Doresc însă să expun mijloacele de cari se folosesc ei, întru răspândirea microbului desăgerării sufletului ortodox român, care accentuez, de pe urma acestor două forțe, a putut încheia cu îndurarea lui Dumnezeu și destoinicia și curajul Regelui Ferdinand, — viu în memorie, — și a soldaților săi, statul, — România de astăzi. —

În zilele de 8, 9 și 10 Noembrie a. c. secta adventistă de ziua șaptea din com. Șepreuş, sub mirajul cuvântului de „conferință” și-a făcut sforțările sale diabolice întru răspândirea învățăturilor lor greșite. La acest strigăt nebun de alarmă, au alergat renegații ortodoxismului dătător de viață, din toate părțile, spre a se impune populației din Șepreuş, prin mărirea lor întru cât nimicnicia lor e dovedită. Și spre acest scop în serile zilelor amintite, au expus populației din Șepreuş mai multe proiecțiuni, unele mai schimonosite ca altele, exceptând pe acelea unde prezenta întru-nirile lor nocturne, cari din nefericire pentru ei erau aproape aceleași și la Cluj ca și la Dicioșanmartin. Chipul blând al Mântuitorului, aureolat de nimbul sfințeniei în biserica ortodoxă, era zugrăvit în fotografiile adventiste ca un „ce” prozatic, care afară de numele impus de misionarul adventist, în fața publicului nu exprimă nimic. Și toate aceste stări de plâns s'au petrecut în ce locaș? În cârciuma lui M. hai Părvu din loc. Frumos exemplu și vrednic de urmat tuturor sectanților. Mai mult ca orice exemplu de față ne dovedește în slujba ei sunt puse aceste secte. Căci sunt convins în momentul de față că acest fapt nu-l, vor putea explica cu cuvinte răstălmăcite din Sfânta Scriptură. O mare parte din public, amator de a face vizite cârciumarului din loc, crezând că se află sub impresia unui birt „nimic transformat” atât la esire, cât și la intrare, doreau nițică pe o „măseauă”. Notăm deasemeni faptul, că intrarea e liberă iar ieșirea pe bani. Și acest fapt ne comentează destul de bine caracterul dublu și interesat al sectanților. Și sora a dovedit încă în fața opiniei publice marea mulțime pe cari nu o au în com. Șepreuş, au aflat de bine să se chipușască, toată adunătura, ca și când toți ar fi din Șepreuş, spre a fi purtați în chipuri peste Ocean și în Indiile Asiei, unde doctrina Mântuitorului se propagă prin uitați de ei adventiști, spre a urma ca consecință

a acestor premise tristul sfârșit pentru noi. E de prios să vorbim și să arătăm cuvintele pline de înjurie la adresa bisericii ort. dominante, precum și șiretlicurile cu cari umblă. Și spre a încunoștința opinia publică despre aceste din urmă, citez un amănunt din conferința în ungurește a „fratelui Kelemen”. Știți voi țărani cine a fost filozoful Schiller? natural în limba pășărească. Cu gura căscată și cu ochii înmărmuriți stăteau atunci cei cari fuseră interogați. E un semn de cuminenție pe partea lor, — care implică în sine, — după ei, — dorința ne bună de a ingenunchia populația din loc la picioarele lui Iisus cel material propagat de ei și a cărui venire s'a apropiat odată, ce genul uman a descoperit trenul, radio și nu mai știu câte amintiseră. — O! nu, departe să fie de toți gândul acesta. Nu fericirea noastră ne-o doresc acești misionari ambulanti, cari poartă cheile raiului, — așa zic ei, — ci cu totul altceva le trebuie. Un proverb românesc zice: „Ferește-mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă feresc eu”. Avutul, agoniseala noastră a tuturor, le-o trebuie lor, spre a-și umplea geamantanele ușoare la sosire și greu ca pământul la părăsire, căci Domnul zice să dai zeciuială. Acesta le e gândul și repet această-l doare pe toți. — Am raportat cele expuse spre a întrena pe ceilalți sectanți, cari apar cum afirmară chiar ei „ca clopocile după ploale” și a căror surplusuri sunt epuizate de o parte, iar de alta spre a atrage atențiunea On. autorității asupra libertății atotdepline de cari se bucură acești misionari ai banului și cari în ce ne privește pe noi sunt semnele primordiale capitale ale sdruncinării noastre ca stat și biserică. Cei chemați să-și spună cuvântul.

Dimiție Mișciu
inv. Șepreuș Arad

O ispravă baptistă.

Cu prilejul praznicului Nașterii Domnului din anul 1929, un baptist din comuna Luguzău (prot. Șiria) a săvârșit o ispravă senzațională. Oamenii cinstiți din comună și jur s'au scandalizat de purtarea baptistului.

Anume baptistul din chestiune, într'una din zilele premergătoare Nașterii Domnului s'a dus în pădurea comunei Tauți, să fure un brad, pentru a servi drept pom de crăciun pentru adunarea din Luguzău. Baptistul era gata să taie bradul. Deodată însă pădurarul îl zărește și baptistul o ia la sănătoasă. Pădurarul îl amenință cu salve de pușcă, atunci baptistul stă locului. Pădurarul apoi i-a luat săcurea baptistului ghinionist și scandalul se termină la postul de jandarmi din Tauți.

Frumoasă afacere de Crăciun! Sfinții din adunare, intenționau să prăznuiască nașterea lui Hristos în jurul unui pom înstreinat. Dumnezeu însă, care aude

și vede toate, i-a descoperit. Se vede cât de drepti sunt baptiștii! Se vede cum respectă ei porunca VIII dumnezeiască, care zice: „Să nu furii!”

Recomandăm foarte călduros, acest mic scandal baptist, d-lor „căprari” și „berbecari,” precum și predicatorilor, antemergătorilor dela „Farul mântuirii” din București, spre anchetare. Ar fi cu mult mai rentabilă afacerea, decât să se deghizeze în controlorii misionarilor bisericesti, de ocazie în mod gratuit. Ar avea dumnealor chillipir spre a face apostolat în provincie, plătiți cu diurnă grasă!

În felul acesta credem, că am făcut un mic contraserviciu celor din București, remarcând acest mic scandal baptist, din salba scandalurilor știute și neștiute.

M.

Echivalentul. (încheiere).

Am stăruit să ni-se abscrie, mai bine zis să nu fim impozitați, ni s'a spus că trebuie să plătim, până va sosi dispoziția de absolție dela ministeriu, paremi-se, că data aceasta ni-se va aplica după calendarele grecești, finanțele trebuind ecilibrate.

Am cerut restituirea sumei achitată în trecut, mi s'a răspuns urm;

„România. Min. Finanț. Direcția Gen. a Contribuțiilor. Serviciul Timbrului. No. 331549. 11 Dec. 1929”.

Domnule Administrator!

Vă trimitem chitanța și anexele (erau vr'o 10) primite cu raportul Dvs. Nr. 52687/929 spre a le înainta Preotului Traian Terebențiu din comuna Cetea, făcându-l cunoscut că impozitul de Echivalent în sumă de Lei 2520 se datorează întrucât cele 28 jughere nu pot fi date în completarea salariului, și deci nu intră în prevederile deciziei Comisiei Centrale dată în cauză, deci cererea de restituire solicitată este inadmisibilă. Director Gen. Indescifrabil. L. S.

Eu n'am acceatuit în rugare că sesia ar completa salariul, fără am spus că, formează dotațiunea noastră dela parohie.

Va plăti și Severinul cu siguranță.

Tr. Terebențiu.
preot Galșa

Consiliul eparhiei ortodoxe române a Aradului.

Nr. 355/1930.

Școala de auxiliare sociale.

— În atenția preoților și intelectualilor noștri. —

În localul Asociației „Casa Femeii” din București (Splaiul Imprimeriei 2) se deschid la 15 Ianuarie a. c. cursuri de așa zisele „auxiliare sociale”, cu apro-

barea și concursul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Scopul acestei instituții este de a pregăti femeile pentru rosturile sociale mai nouă, în legătură cu reformele sociale nouă, cari se impun vremurilor noastre.

Cursul ce se va ține spre acest scop, va da cunoștințe teoretice și practice, în timp de trei ani. Insași organizația „Casa Femeii” împreună cu instituția școlară de sub întrebare, stau sub conducerea atât de probată a Doamnei principese *Alexandrina Gr. Cantacuzino*, care, realizând atâtea lucruri frumoase prin „Societatea ortodoxă-națională a femeilor române”, înseamnă o garanță mai mult, că noul așezământ e bine resgândit și pus la cale.

La școala menționată ar putea foarte bine să se înscrie fete și femei de ale noastre între 18—35 ani, cari doresc să și facă o carieră prea folositoare binei obște.

Doritoarele de a se înscrie trebuie să fi făcut cursul secundar inferior, sau o școală normală, de comerț, profesională, de menaj, etc.

Taxa de înscriere, anual, face 1000 Lei, iar taxa lunară de întreținere e 500 Lei.

Înscrierile se fac în fiecare zi, la Direcțiunea școlii în București: Casa Femeii, Splaiul Imprimeriei 2.

Autoritatea eparhială recomandă călduros această instituție în atenția obștească a eparhioșilor și mai ales în atenția femeilor noastre, cari s'ar putea dedica acestei frumoase chemări în slujba înfrățirii unui serviciu social-românesc, organizat pe bază științifică nouă.

Filiala Arad a Societății ortodoxe-naționale a femeilor române, care se interesează de aproape de această chestiune, va da, prin mijlocirea D-nei prezidente Lily Crișan din Arad, toate informațiile ce s'ar cere din partea celor ce s'ar interesa și va interveni pe mai departe, pentru cele necesare la „Casa Femeii” din București.

Consiliul eparhial Arad.

Biblioteca Preotului Ortodox.

Preoțimea noastră ortodoxă are prilejul să și îmbogățească cunoștințele prin broșurile cari apar în *Biblioteca Preotului ortodox* de sub directă conducere a Prea Sfințitului Episcop Grigorie. În scurtă vreme dela apariția ei, această bibliotecă are deja sub tipar patru broșuri, tratând cele mai actuale probleme din domeniul pastorației, catechizației și misionarismului. Broșurile sunt următoarele:

1. Pastorația Individuală și Colectivă.
2. " " " "
3. Misiunile religioase pentru popor.

4. Manual de Catehizație.

Se impune o cât mai intensivă propagandă ca nici un preot să nu rămână fără aceste broșuri, cari se tipăresc în număr redus de exemplare și dintre cari unele sunt aproape epulzate.

2—7

UN CONCURS

Publicăm concurs pentru cel mai bun epistolar popular. Lucrarea acceptată se va onora cu 5.000 (cincimii) Lei. Informațiuni și planul lucrării să se ceară cel mai târziu până la 15 Februarie 1930 dela: Biblioteca Poporală „Cartea noastră” Sibiu str. Avram Iancu 10.

INFORMAȚIUNI

Unirea principatelor române. Vineri în 24 Ianuarie a. c. s'a sărbătorit în orașul nostru unirea principatelor Muntenia cu Moldova.

Biserica catedrală a fost plină de public. A pontificat Te-Deumul I. P. C. Sa Arhim. Dr. I. Suclu, secundat de consilierii eparhiali și preoțimea parohială.

Predica despre însemnătatea zilei a rostit-o păr. Turic.

După Te-Deum s'a trecut în revistă trupa cu drapelul și muzica, care staționase în fața catedralei.

Încep să sboare și casele. Asta vreau să dovedească învățații cari se ocupă cu mașinările (adecă învățații tehnicieni). Un inginer american Richard Fuller din Chicago, a născocit treaba aceasta bună. De-ocamdată a plănuț-o numai. După planurile lui, casele aceste zburătoare vor fi făcute din material ușor, vor avea un etaj sau mai multe. Vor fi mobilate gospodărește. Păreții vor fi făcuți așa fel ca să nu răsbească în casă nici frigul nici căldură prea mare. O astfel de casă zburătoare va costa cam zece mii mărci aur (cam patru sute mii lei). Ea va zbură acolo unde vrei, cu ajutorul zepelinurilor ori a altor mașini de zburat.

O servitoare moștenește 26 milioane dolari. Servitoarea Ana Schleif, de origină cehă, este moștenitoarea unei averi de 26 milioane dolari, care i-a fost lăsată de Frank Savin, la care Ana Schleif servise, pentru prima dată. Frank Savin divorțase de trei soții și la urmă s'a căsătorit cu servitoarea. Rudele apropiate ale lui Savin, între cari 2 copii ai săi și cele 3 foste soții s'au asociat pentru anularea testamentului.

O strașnică întrecere (concurs) a avut loc la Chicago (America de Nord) între 839 femei. Era vorba de o întrecere în mușenie. Se știe că femeile trângănesc mult. La acest concurs femeile nu trebuiau să scoată nici o vorbă vreme de mai multe zile. Fe-

melle trebuiau să locuiească împreună, să se ducă — oriunde s'ar duce — tot împreună. În prima zi 246 femei nu s'au putut opri să nu vorbească. A doua zi alte 436 au fost scoase dela întrecerea asta. A treia zi au rămas numai șase femei, iar a opta zi a rămas numai una singură, care tot timpul n'a scos o vorbă. Invingătoarea în muțenie a fost cerută în căsătorie de o mulțime de bărbați.

Cați români trăesc pe pământ: În toată România întregită trăesc 13 milioane români (din 17 milioane locuitorii.)

În afară de hotare trăesc respirați 130.000 în Bănatul sârbesc, 300.000 în vechea Serbie, pe valea Timocului, 500.000 (unii spun că aproape un milion) în Ucraina, Siberia și alte părți din Rusia, 50.000 în Ungaria, 30.000 în Cehoslovacia, 200.000 în Bulgaria, 500.000 în Macedonia veche, (împărțită după război între Grecia, Bulgaria, Serbia și Albania)

Ar mai fi câteva sute sau mii sub stăpânirea Italiei. Așa că tot neamul românesc de pe pământ cuprinde vre-o douăzeci milioane de suflete.

Convocare.

Primind delegație din partea Congresului Asociației clerului „Andrei Șaguna”, ținut în toamnă la Alba-Iulia, și având binecuvântarea P. Sfințitului nostru Episcop Grigorie, convoc

Adunarea Secției Arad a Asociației

la Arad, pe ziua de 18 Februarie 1930.

ORDINEA DE ZI:

1. Te-Deum, în biserica catedrală, la ora 9 a. m.
2. Deschiderea ședinței în sala mare a Academiei Teologice.
3. Alegerea președintelui și a celorlalți membri în comitetul secției.
4. Coordonarea activității despărțămintelor Secției cu a „Conferințelor preoțești” (art. 81 Leg. de org. bis.), pe întreaga eparhie.
5. Stabilirea programului cercurilor religioase.
6. Intensificarea misiunilor religioase pentru popor.
7. Eventuale.
8. Închiderea adunării.

Frații preoți sunt rugați să participe în număr cât mai mare. În deosebi sunt poștiți P. C. Părinți protopopi, misionarii și duhovnicii protopopești și președinții cercurilor religioase.

Arhim. P. Morușca.

1—2

BIBLIOGRAFIE.

„A apărut și se recomandă lucrarea „Mic Dicționar” de Dl. profesor în r. E. Hodoș, — o lucrare de mare folos pentru școale și particulari. Cuprinde și explică peste 15 mii de neologisme, cuvinte străine, provincialisme, arhaisme. Se poate procura dela autor, în Sibiu (str. G. Lazar 11) cu Lei 120”.

„A apărut și se recomandă lucrarea „Mic Dicționar al Noului Testament” de P. C. Sa Părintele Constantin Dinescu din București.

Prețul se va comunica mai târziu.

Ținem să atragem atenția obștească: preoți, intelectuali și alți creștini cu interes asupra acestei lucrări după cum urmează:

Acest dicționar explică în 96 pagini, după izvoare apusene, 70 nume de persoane și numiri de instituțiuni religioase, politice, sociale și de localități din timpul Mântuitorului. Explicările bine întemelteate și dezvoltate arheologice, isagogice și exegetice, scrise într-o românească impecabilă și într'un limbaj potrivit, sunt de mare interes. Unele dintre ele ca cina de pește, demoniacul, frații lui Iisus, Maria Magdalena, au și farmecul nouității.

Lucrarea cinstește pe autor și învățește literatura noastră teologică cu o lucrare valoroasă, mai ales, că ține seama și de părerile cercetătorilor mai noul și nu evită să fixeze și punctul de vedere al ortodoxiei. E de dorit ca să fie îmbrățișată de publicul nostru, ca ajungând ediții noi să poată fi augmentată și completată.

Împlinind lucrarea de față cu adevărat e lipsa simțită în literatura noastră teologică, se poate recomanda cu căldură drept călăuză creștinilor noștri intelectuali și îndeosebi preoțimei și tinerimei noastre teologice”.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei din Lipova, protopopiatul Lipovei, devenită vacantă prin decedarea parohului Ioan Ciomponeriu, în conformitate cu rezoluțiunea Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 211 / 1930, se publică concurs cu termen de 30 zile computat dela prima publicare în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Locuință liberă în casa parohială, conform ordinului Ven. Cons. Eparhial Nr. 5099 | 1929.

2. Una sesiune paroh. constătoare din 32 jug. cad.

3. Stolele legale.

4. Eventuala întregire dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Din venitul parohial jumătate, — cu excepțunea locuinței, — până la 8 Iulie 1930 compete Văd. Preoteasa Ecaterina Cimponeriu cu obligamentul de a suporta impozitele după acest beneficiu.

Parohia este de clasa I. (primă), deci reflectanții vor dovedi calificarea prevăzută în concluzul Nr. 84 | 1910, punct 1. al Venerabilei Adunări Eparhiale.

Alesul este obligat a suporta toate impozitele după beneficiul parohial, de care se împărtășește; a catehiza la școlile primare din loc, cari i-se vor designa și a predica la rândul săptămânii sale.

Reflectanții au să-și înainteze cererile de recurs adresate Consiliului parohial din Lipova și însoțite cu documentele recerute privitoare la calificare și despre eventualul serviciu preoțesc prestat, oficiului protopopesc din Lipova în termenul concursual, având sub durată acestuia a se prezenta pe lângă stricta observare a dispozițiilor §-ului 33 din Regulamentul pentru parohii în Sf. biserică din Lipova în vre-o Duminică ori sărbătoare, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratoria bisericească.

Reflectanții cari vor dovedi pregătire de-a instrui și conduce cor, vor fi preferați având obligamentul de a instrui și conduce corul bisericesc în filință.

Recurenții din alte Eparhii vor produce învoirea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop diecezan, de a putea recurge la aceasta parohie.

În înțelegere cu: Consiliul parohial.

Fabriciu Manuilă
protopresbiter.

— □ —

3—3

Institutul Biblic al Bisericii ortodoxe române dorind a tipări în biblioteca sa o serie de broșuri pentru preveuirea și combaterea propagandei sectante, publică pentru aceasta concurs, pe termen de trei luni, adică până la 1 Aprilie 1930, pentru alcătuirea următoarelor broșuri:

1. *Sectele religioase.* Istoricul apariției lor. Starea lor astăzi externă și internă. (În această broșură se va arăta pe larg biografiile întemeietorilor acestor secte, cari au fost adesea ori oameni de rea credință înșelători etc.).

2. Problema mântuirii, după concepția ortodoxă catolică, protestantă și sectantă.

3. Sfânta Scriptură și Sf. Tradițiune.

4. Biserica.

5. Tainele Bisericii.

6. Cultul Sfinților.

7. Tălcuirea Sf. Scripturi.

8. Cinstirea Sfinților Icoane.

9. Cinstirea Sf. Crucii.

10. Rolul misionarului ortodox.

11. Metoda prevenirii și combaterii sectelor.

Tratarea acestor chestiuni se va face într-o exouneră clară, cu termeni înțeleși de toată lumea și cu argumentație biblică suficientă pentru luminarea desăvârșită a chestiunilor.

În ceea ce privește stilul, acesta nu va fi nici popular, nici științific, ci pe cât posibil va trebui să îndeplinească ambele aceste calități.

Și fiindcă broșurile se vor tipări cu două feluri de literă și anume, cu literă mai mare argumentația strict necesară și compatibilă cu o descriere pe înțelesul tuturor, iar cu literă mai mică textele biblice în întregime, pentru aceasta alcătuitoarii vor ține seama în tratarea subiectelor de lucrul acesta.

Formatul broșurilor va fi acela al broșurilor tipărite în biblioteca Institutului biblic, și fiecare broșură va putea avea dela 5—7 coale de tipar adică 80—120 de pagini.

Institutul biblic plătește ca drept de autor odată pentru totdeauna, pentru broșurile alese, lei 4000 coale de tipar.

Alegerea broșurilor se va face de către comitetul de editură al Institutului, la care va lua parte și comitetul administrativ sau un delegat al său.

Cei care doresc a cunoaște mai amănunțit felul în care Institutul dorește să fie tratate aceste chestiuni, sunt rugați să citească referatul prezentat comitetului administrativ în această privință, de către dl. Th. Păcescu, președintele comitetului și publicat în revista „Biserica ortodoxă” de pe numărul pe luna Decembrie.

3—3

Conform rezoluției Venerabilului Consiliu Eparhial ort. român din Arad nr. 6952/1929, pentru îndeplinirea parohiei Satchinez, protopopiatul Vinga, devenită vacantă în urma morții preotului Vichentie Radu, se publică concurs cu termen de 30. zile, socotite dela prima publicare în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele împreună cu acest post sunt:

1. Sesiunea parohială.

2. Casa parohială.

3. Stolele legale.

4. Birul parohial, conform deciziei Prea Venerabilului Consiliu Mitropolitan din Sibiu nr. 200/1929. M., luat în concurs din oficiu,

5. Întregirea dotației preoțești dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul va predica în fiecare Duminică și sărbătoare și va catehiza la toate școlile primare din parohie, fără nici o remunerație din partea comunei bisericești.

Impozitele după venitele parohiale cad în sarcina celui ales.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflectanții din alte dieceze numai cu învoirea Prea Sf. Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial din Satchinez, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesc ort. român din Vinga, iar reflectanții se vor prezenta, — observând dispozițiile §-ului 33, din Regulamentul pentru parohii, — în sf. biserică din Satchinez, pentru a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorie.

Satchinez, din ședința dela 21. Februarie 1929.

Consiliul Parohial.

În înțelegere cu: *Sava T. Seculin* protopop.

— □ —

2—3